

Κοινωνιολογικά σημαίνουσες θεατρικές συμπεριφορές

**«Κορίτσια
Ημερολογίου»
του Τιμ Φερθ
από το Θέατρο Λέξη.**

Διασκευή:
Χριστίνα Κωνσταντίνου
Σκηνοθεσία:
Γιώργος Τσιάκκας
Σκηνικά:
Σόσε Εσκατζιάν
Κοστούμια:
Μιράντα Θεοδωρίδου
Μουσική επιμέλεια:
Χριστίνα Κωνσταντίνου
Φωτισμοί:
Γιώργος Λάζογλου
Video Art:
Χρήστος Ανδρέου
Φωτογραφίες:
Ειρήνη Θεοδώρα
Παίζουν:
Χριστίνα Παυλίδου,
Έλενα Ευσταθίου,
Ζωή Κυπριανού,
Σοφία Καλλή,
Κύνθια Παυλίδου,
Μαρίνος
Χατζηβασιλείου,
Μαρίνος Κόνσολος,
Χριστίνα Κωνσταντίνου,
Χρήστος Νικολάου

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@philelefttheros.com

Τις περισσότερες πράξεις αυτογνωσίας στην Κύπρο τις ξεκινάμε συνήθως με τη φράση «Είμαστε μικρός τόπος». Είμαστε μικρός τόπος, λοιπόν, και δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε το θεατρικό μας γίγνεσθαι ως πολυώροφο οικοδόμημα, όπου οι όροφοι έχουν ταμπέλες «Ποιοτικό θέατρο», «Πειραματικό θέατρο», «Εμπορικό θέατρο». Μια «κάθετη» (με όλες τις σημασίες της λέξης, και «μη οριζόντια», και «απόλυτη») διάκριση των ειδών του θεάτρου θα εμπεριείχε στοιχεία σνομπισμού και θα μεγέθυνε τις διαφορές μεταξύ τους πέρα απ' όσο συμβαίνει στη δική μας θεατρική πραγματικότητα.

Εξάλλου, οι συχνές (πιο συχνές στους χαλεπούς τελευταίους καιρούς) μετακινήσεις των επαγγελματιών, ηθοποιών, σκηνοθετών και λοιπών, από τη μια «κατηγορία» στην άλλη καταργούν την ίδια την κατηγοριοποίηση. Περίεργο, όμως είναι το κοινό που τηρεί και διατηρεί τις διαχωριστικές γραμμές μεταξύ των θεατρικών «ειδών». Η διαστρωμάτωση του συνόλου των Κυπρίων θεατών γίνεται με μια... κοινωνιολογική φυσικότητα. Δεν πιστεύω ότι δημιούργησα καινούργιο κοινωνιολογικό όρο, θέλω απλώς να πω ότι οι ροές των θεατών προς ένα ή άλλο θεατρικό σχήμα, προς μία ή άλλη παραγωγή, προς ένα ή άλλο όνομα στην αφίσα είναι κοινωνιολογικά σημαίνουσες και συχνά διασαφηνίζουν τα είδη του θεάτρου περισσότερο από τις ειλικρινείς προθέσεις ή κρυφές ατζέντες των δημιουργών.

Αυτά σκεφτόμουν βλέποντας την τεράστια αίθουσα του Δημοτικού Θεάτρου Λατσίων να γεμίζει κόσμο στην κυριακάτικη απογευματινή παράσταση της παραγωγής του Θεάτρου Λέξη «Κορίτσια Ημερολογίου». Ας προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε τα δέλεαρ της παράστασης, πάντα στα πλαίσια της πράξης κοινωνικής αυτογνωσίας.

Το έργο του Τιμ Φερθ αποτελεί μια καλή εφαρμογή γνωστής θεατρικής/κινηματογραφικής συνταγής, δοκιμασμένης στις σκηνές και οθόνες επανειλημμένα. Μάλλον, αποτελεί κράμα δύο συνταγών, τις οποίες θα προσδιορίσω με την αναφο-

ρά των δύο δημοφιλών και πετυχημένων έργων. Στο «Κορίτσια Ημερολογίου» αναγνωρίζονται οι καταβολές του από τις «Ατσαλένιες μανόλιες» και τους «Άνδρες έτοιμους για όλα». Όπως στις «Μανόλιες», μια γυναικοπαρέα από μορφές κοινωνικά, ψυχολογικά και σωματικά, ακόμα, διαφορετικές μεταξύ τους ενώνεται με δυνατούς δεσμούς φιλίας και ζει οικείες γυναικείες καταστάσεις σε μια μίξη κωμικού, τραγικού, μελό ύφους. Όπως στους «Άνδρες έτοιμους για όλα», άνθρωποι που δεν ήταν συνηθισμένοι να εκθέτουν τον εαυτό τους στην κοινή θέα, αποφασίζουν να το κάνουν για κάποιο σκοπό ξεπερνώντας τα κοινωνικά ταμπού και τα προσωπικά περιοριστικά όρια. Ο συγγραφέας των «Κοριτσιών Ημερολογίου» δημιουργεί ένα κείμενο προορισμένο να αγαπηθεί από πολλούς για τους ίδιους λόγους που αγαπήθηκαν τα δύο προαναφερθέντα έργα.

Οπότε το Θέατρο Λέξη είχε γόνιμο υλικό στα χέρια και αποφάσισε να το κάνει ακόμα πιο γόνιμο. Το έργο του Τιμ Φερθ παίζεται σε διασκευή της Χριστίνας Κωνσταντίνου, με την ελληνική μετάφραση του πρωτότυπου μεταγλωττισμένη στην κυπριακή διάλεκτο και την υπόθεση μεταφερμένη στην κυπριακή πραγματικότητα. Η Χριστίνα Κωνσταντίνου φροντίζει να γεμίσει το κείμενο της διασκευής με πληθώρα κυπριακών λεπτομερειών, τις

οποίες το κοινό δέχεται με μεγάλη χαρά, κοινωνιολογικά σημαίνουσα και διερευνήσιμη χρήζουσα. Εδώ πρέπει να ληφθεί υπόψη και η τελευταίως κλιμακωμένη τηλεοπτική και θεατρική προπαίδεια και συνήθεια, όπου το χιούμορ φτάνει στο πλατύ κοινό μέσα από τα κυπριακά γλωσσικά, θεματολογικά και πραγματολογικά κανάλια.

Ο σκηνοθέτης της παράστασης Γιώργος Τσιάκκας γνωρίζει καλά τους κανόνες της σύμβασης που κλείνει με τους θεατές του, οι οποίοι περιλαμβάνουν α) την κωμική αναγνωρισιμότητα των τύπων και των συμπεριφορών, χωρίς σατιρική αιχμηρότητα και με μεγάλη δόση αυτοσυγχώρησης, β) την κωμική κλιμάκωση με την έκθε-

ση των Παραλημνίτισων κυριών σε γυμνή φωτογράφιση, συνοδευόμενη με ελαφρώς δοσμένο θέμα σπασίματος των κοινωνικών ταμπού, γ) τη συναισθηματική εμβολή του θέματος του καρκίνου και του θανάτου.

Ασφαλώς ένας από τους σημαντικότερους κανόνες αυτής της σύμβασης είναι η συμμετοχή στην παραγωγή ηθοποιών όχι απλώς γνωστών, αλλά για χρόνια οικείων στο πλατύ κοινό, κυρίως τηλεοπτικό, αλλά και θεατρικό. Στην πρωταγωνιστική πεντάδα η Χριστίνα Παυλίδου, η Έλενα Ευσταθίου, η Ζωή Κυπριανού, η Σοφία Καλλή, η Κύνθια Παυλίδου. Και οι υπόλοιποι ηθοποιοί της ομάδας στηρίζουν την παραγωγή, ο καθένας με τη δόση της τηλεοπτικής του αναγνωρισιμότητας (Μαρίνος Χατζηβασιλείου, Μαρίνος Κόνσολος, Χριστίνα Κωνσταντίνου, Χρήστος Νικολάου). Η σύμβαση απαιτεί οι ηθοποιοί να μην είναι αναγνωρίσιμοι μόνο ως πρόσωπα, αλλά και ως υποκριτικές manières, ως δοκιμασμένες υποκριτικές συμπεριφορές. Γι' αυτό η Χριστίνα Παυλίδου αναλαμβάνει το συναισθηματικό άκρο της πεντάδας, η Ζωή Κυπριανού το κωμικό· και οι πέντε όμως γνωρίζουν και τηρούν τους κανόνες της σύμβασης.

Είναι να μη γεμίζει η τεράστια αίθουσα του Δημοτικού Θεάτρου Λατσίων;